

[Alfred Hansen]

anmodningen om en forespørgselsdebat vedrørende skolepasningsordninger, at man fik regeringen til at komme med lovforslaget, og så kunne man have trukket forespørgslen tilbage. Jeg skal derfor ikke brede mig, selv om det kunne være fristende, vel vidende, at den resterende taletid ikke kan konverteres til en senere lejlighed.

Jeg skal blot lige knytte nogle kommentarer til det af hr. Uwe Jensen (Ribe a.) fremførte.

Jeg synes nok, jeg generelt må konkludere ud fra hr. Uwe Jensen (Ribe a.)s indlæg, at hr. Uwe Jensen (Ribe a.)s kendskab til uddannelser i al almindelighed kan være på et meget lille sted, og i hvert fald når det drejer sig om folkeskolen, er der i særdeleshed tale om et meget ringe kendskab for hr. Uwe Jensen (Ribe a.)s vedkommende.

I det ene øjeblik taler hr. Uwe Jensen (Ribe a.) om pædagoger og i det andet øjeblik om folkeskolelærere, og hr. Uwe Jensen (Ribe a.) sagde, at folkeskolelærere har samme holdning som pædagogerne. Jeg går bestemt ud fra, at også folkeskolelærere er en slags pædagoger, ellers har den tid, som vi har brugt på seminariet til pædagogikundervisning, været fuldstændig spildt.

Det er også, ligesom hr. Uwe Jensen (Ribe a.) allerede kan se det israelske kibbutzmønster tone frem, hvor forældrene, hvis de opfører sig pænt, kan få børnene hjem lørdag-søndag. Jeg synes nok, at den fordrejning af kendsgerningerne, som ligger heri, er ganske overflødig.

Det er samtidig en grov mistillid til alle, som har ønsket at arbejde med børn og undervise børn, når hr. Uwe Jensen (Ribe a.) siger, at der naturligvis skal fuld pædagogbehandling på – og her kommer et direkte citat, så vidt som jeg kunne nå at notere det ned – »så den holdningsmæssige påvirkning er i orden«. Det er en grov insinuation, som jeg gerne meget kraftigt vil tilbagevise. Samtlige pædagoger inklusive folkeskolelærerne tilhører et vidt spekter, en bred vifte, af det danske samfund, og man kunne så opfordre hr. Uwe Jensen (Ribe a.) til at lade nogle fremskridtsfolk søge optagelse på seminarierne. Men det er måske den ringe udsigt til en nogenlunde acceptabel løn, der gør, at ikke ret mange fremskridtsfolk i hvert fald sådan offentligt tilkendegiver, at de ønsker at være pædagoger. Det står enhver frit for.

Så skal jeg blot sige om selve emnet skolepasningsordninger, som jeg også gjorde rede for det ved første behandling af lovforslaget herom, at vi fra retsforbundets side hilser med stor tilfredshed, at man bruger de eksisterende ressourcer.

Jeg mener også at erindre, at fremskridtspartiet ved anden lejlighed har fremført ønske om, at eksisterende klasselokaler osv. skulle bruges til noget nyttigt, og det er der altså mulighed for her. Men min skepsis, som jeg gav udtryk for ved første behandling af lovforslaget, har jeg stadig væk, og den går på: hvem skal passe børnene, og hvilken beskæftigelse skal børnene have? Skal det bare være en slags varmeskab? Alt dette har vi intet fået at vide om.

Når jeg nu kender lidt til, hvad man får ud af en forespørgselsdebat, er det ikke de mange oplysninger fra ministerens side. Jeg stillede nogle spørgsmål ved første behandling af lovforslaget og fik intet svar. Derfor skal jeg undlade, for ikke at spille tid og sætte ministeren i et dilemma, at stille nogle spørgsmål her. Det foretrækker jeg at gøre i uddannelsesudvalget. Det er jo et proceduremæssigt spørgsmål, om man skal diskutere lovforslagets enkeltheder her. Jeg mener at have erfaring for, at vi i udvalget får en god og bred forklaring på det, som vi ønsker forklaret.

Så skal jeg i øvrigt blot henvise til det, som jeg sagde ved første behandling af lovforslaget. Min holdning til problemet har ikke ændret sig, men der er stadig væk mange spørgsmål, som jeg endnu ikke har fået besvaret, men det håber jeg bliver tilfældet i udvalget.

Steen Folke (VS):

Fremskridtspartiets særprægede synspunkter på børnenes udvikling og opdragelse i almindelighed og skolepasningsordninger i særdeleshed agter jeg ikke at spilde krudt på.

Men på den givne foranledning vil jeg godt sige lidt om regeringens forslag til lov om skolepasningsordninger. Ganske vist havde vi en debat herom ved første behandling for et par uger siden, men jeg mener faktisk, at sagen er overordentlig væsentlig, så i og for sig kunne der godt være behov for en grundigere debat end den, vi fik lejlighed til den 13. februar.